

bleven af med dem; det see vi i Jylland. Kom Skovene saa let igjen, behøvede vi ikke at gjøre alle disse Anstrengelser med § 6, som dog ville være forgjæves, saa havde vi ikke de mange ulykkelige Forsøg, som Enkeltmænd og Foreninger have gjort paa at dyrke Skov i Jylland. Nei, naar vi først komme til den Erfaring, at vi have anrettet store Ulykker ved at rydde Skovene, saa er det forsilde at ville gjøre det godt igjen. — Der er talt om, at vore Skove forhindre os fra at indvinde Renten af 100 Millioner, men maa jeg derimod opstille det Spørgsmaal: Hvad giver da vort Agerland? Jeg skal ikke sige det med saa stor Nysigtighed eller med en saadan statistisk Sikkerhed, at jeg tør indestaae for den fuldkomne Nysigtighed deraf, men jeg troer dog at turde sige, at, naar man gjør det op, vil man komme til et Udbytte af vort Agerbrug af henved et Par Hundrede Millioner Rigsdaler. Nu vil jeg spørge, om det, naar vi have et saa stort Udbytte staaende for os, saa kan være værd at resifere et betydeligt Minus paa dette for at indvinde en Rente af nogle Tiere af Millioner, om dette ikke bliver en forsvindende Størrelse overfor det hele Omraade, med Hensyn til hvilket vi have Beviserne ihænde for, at det er godt, vi have Beviset derfor i vore Statsindtægter, vi have Beviset derfor ihænde i vor Evne til at betale Skatter (Er det vort Skovbrug?) Nei, det er vort Agerbrug, som er støttet til Virkningen af vore Skove, og vi have fremdeles Bevis for, at, der, hvor det ærede Medlem gjerne vil have Skove, og hvor vi ingen Skove have, haves der ingen Production, intet Agerbrug. Jeg troer dog, at denne Kjendsgjerning kan det ærede Medlems Theorier ikke modbevise. — Derovrigt maa jeg — for nu at komme bort fra dette Punkt til et andet — sige, at det har undret mig at høre den Udtalelse af det ærede Medlem for Standerborg Amt (H. Jensen), at man, hvis den Maade, hvorpaa Agerbruget blev drevet, kunde medføre Muligheden af, at en Mand ved at dyrke sin Jord med Sæd kunde bringe denne til en saa høi Grad af Ringhed, at den ikke længer kunde producere, burde man paalægge Baand i saa Henseende og foreskrive Regler for at forebygge slige Tab. Men veed det ærede Medlem da ikke, at dette er

Noget, som vi desværre kjende altfor godt af Erfaring, at det er altfor let at faae Jorden til at komme til dette Punkt, og at vi stadigt maae stride imod, at den bliver uproductiv? Nei, skulle vi binde vort Jordbrug, det være sig Skovbrug eller Agerbrug, paa en saadan Maade, saa vilde det være at jage al Frihed paa Døren. Just derfor staaer det ogsaa for mig, ikke som noget absolut Godt, at der er indsat disse andre Bestemmelser i Lovudkastet om Tilshnet med de private Skove. Saaledes som Skovforordningen af 1805 ordner Tingene, har en Mand Lov til at hugge i sin Skov, men Skoven skal blive ved at være; enten han vil drive den som Storskov eller som Lavskov, det bliver hans egen Sag, — men, du gode Gud! gjøre vi ikke det Samme med vore Jorder? Kan Nogen fornøstigtviis foreskrive os, om vi skulle dyrke enten Hvede eller noget Andet, om vi skulle holde Skæferier eller Meierier? Nei, det gjøre vi efter de tilstedeværende Forhold, eftersom det betaler sig. Den Mand, der har en stor Skov, vil søge at tilveiebringe Storskov i sin store Skov, og den Mand, der har Smaaskov, Haver, vil finde sin Regning bedst ved at søge at tilveiebringe Smaaskov, Haver, som jo for en Jordbruger ere af en overordentlig stor Værdi. Jeg kan i saa Henseende ikke være enig med den høitærede Indenrigsminister, naar han iforgaars udtalte sig derhen, at de smaa Skovstykker ikke havde nogen Værdi; jo, naar de blive behandlede ordentligt og forstandigt, kunne de have en overordentlig stor Værdi for de mindre Jordbrugere. Dertil kommer, at mange mindre Skovarealer have en ganske væsentlig og nyttig Indvirkning med Hensyn til Nedslaget Fordeling, med Hensyn til Fordelingen af Regnmængden; thi det have vi ogsaa liggende for os som en Erfaring, at, ligesom store Skovstrækninger paa enkelte Steder ganske vist kunne medføre et forholdsvis meget større Nedslag af Regn, saaledes medføre Smaaskovene paa andre Steder en heldig Fordeling af Nedslaget. Jeg frygter for at blive for vidtløftig, ellers skulde jeg gaae videre ind derpaa, da det er et Emne, der kunde friste mig til at anfille endnu mange Betragtninger; men de Herrer have nu allerede hørt en heel Mængde Bemærkninger fra forskjellige Sider